

Sagfører at have „fast Kontor“ mere end et Sted. Det vil jeg fraraade, fordi det smager af Brødnid, af at indskrænke Næringsfriheden, og jeg er ikke nogen Ven af Indskrænkning i Næringsfriheden, hverken for den ene eller den anden. Har en Sagfører uden for Kjøbenhavn Lyst til at have Kontor her i Byen, saa for mig gerne. Endelig omtalte det ærede Medlem for Vinderup (S. Svendsen) Underretssagførernes Stilling. Jeg skal derom kun sige, at jeg i meget er enig med det ærede Medlem. Den Erfaring, jeg gennem mange Aars Virksomhed som Manuduktør for danske Jurister har faaet om deres Egen-skaber, gør, at jeg ser paa dem paa en lignende Maade som han, men da der ikke foreligger noget Ændringsforslag i saa Henseende, og da han ikke bestemt udtalte, hvad det var, de ønskede, og hvor de ønskede deres Stilling forbedret, skal jeg ikke komme videre ind derpaa.

Jeg glemte i mit første Foredrag at omtale et Ændringsforslag, der er stillet af mig selv, og nu var jeg nær ved at glemme det igen. Det er Forslaget Nr. 1 uden for Betænkningen, og det slutter sig til § 103 i Lovforslaget. Der staar der i 2det Stykke noget om, hvem en Sagfører kan lade møde ved uden for mundtlig Forhandling i Domssager, og det nævnes, at det skal være en „uberygtet, myndig Mandsperson“. Jeg foreslaar dette Udtryk forandret til „Person“ i Lighed med, hvad der staar i § 102; 3die Linie fra neden, idet det aabenbart maa være en Fejl, naar der er brugt forskellige Udtryk i den Henseende i disse to Paragraffer. Jeg er først bleven opmærksom paa, at der ikke var stillet noget Ændringsforslag herom, efter at Udvalget havde endt sine Forhandlinger. Derfor har jeg stillet dette Ændringsforslag alene, men da jeg ikke har hørt Modsigelse fra nogen Side, antager jeg ikke, at nogen kan have noget derimod at indvende.

Zahlé: Jeg har paa forskellig Maade bragt i Erfaring, at der er nogen Usikkerhed over for Forstaaelsen af den Bestemmelse i § 279, at et Vidne kan erklære, at det ifølge sin religiøse Tro ikke tør aflægge Ed, og da slippe herfor, idet der er nogle, der mene, at ethvert Vidne kan er-

klære, at hans religiøse Tro forbyder ham at aflægge Ed, og da slippe derfor. Dette er efter min bestemte Mening urigtigt. Naar et Vidne for Retten siger: Min religiøse Tro forbyder mig at aflægge Ed, saa svarer Dommeren ham med det Spørgsmaal: Hvad er da din religiøse Tro, og naar Vidnet saa erklærer, at det tilhører et religiøst Samfund, hvis almindelige Lære ikke forbyder Edsaflæggelse, vil Vidnet være forpligtet til at aflægge Ed. Dette Spørgsmaal vil altsaa ikke blive afgjort efter individuelle Synspunkter, men efter almindelige Kriterier.

Justitsministeren (Alberti): Lige overfor den ærede Ordførers Udtalelser skal jeg under Henvisning til mine Bemærkninger i Gaar fastholde Ønskeligheden af, at man gaar over til det System, at Eden aflægges, før Vidnets Forklaring finder Sted. Jeg har ikke meget at føje til, hvad jeg om dette Punkt udtalte i Gaar. Jeg skal blot over for den ærede Ordfører udtale, at den Fremstilling, han gav af, hvorledes en Vidneførsel gaar til, hvorledes et Vidne bliver taget i Skole fra alle Sider og plaget, ja jeg kan gerne sige, overfaldet med Spørgsmaal og ligefrem underkastet en Pinsel, jo ikke stemmer med de virkelige Forhold, saaledes som det gaar til i Retten. Den er, om jeg saa tør sige, pinende gal. Det ærede Medlem udtalte, at jeg for saa vidt havde Ret, naar jeg sagde, at man, hvis Eden blev aflagt før Vidneforklaringen, vilde faa et færre Antal falske Eder, thi Vidnet kunde jo, idet han lovede at tale Sandhed og svor at ville gøre dette, have dette i Sinde, og saa senere komme paa andre Tanker, og naar dette skete, var det ikke nogen falsk Ed. Dette er selvfølgelig en fejl Opfattelse. Naar et Vidne, efter at have lovet at tale Sandhed og efter at have aflagt Ed derpaa, ikke holder det givne Løfte, foreligger der selvfølgelig Mened fra hans Side, og jeg er saa heldig i den Henseende ogsaa at kunne henvise til det Land, jeg nævnte i Gaar, England, hvor det hænder, at Folk komme i den Situation, som den ærede Ordfører omtalte, og give sig til at lyve for Retten, efter at de med Ed have lovet at ville tale Sandhed. I saadanne Tilfælde bliver et Vidne dømt for Mened,